

XXVII. évfolyam 67. szám
A. D. 2021. november

KERESŐ SZÓ

a rákosmenti evangélikusok
értesítője

Marc Chagall:
A Kék falu
részlet

„... VIRRADT A TE FÉNYED...” (Evangélikus Énekeskönyv, 161. ének)

Ragyogásról, éltető, égi fényről, szép sugarakról, égi csillagról éneklünk a közismert karácsonyi énekünkben. A legszebb szavakat keresgélve és megtalálva a kifejezések összeolvadnak, és a képzeletbeli jászol mellett örömtől térdelve, himnusszá lesznek az ajkunkon. Mert Jézusról zengenek, aki nem ijesztgetni akar, hanem megnyugtatni. Aki azért született erre a Földre, hogy a terheitől és félelmeitől összeroskadó embert megerősítse. Aki azért jött, hogy az emberi mulandósággal vívott küzdelmünkben a győzelem lehetőségét felragyogtassa.

A pogány világszemléletnek is fontos kérdése az emberi élet végessége. Így volt ez a halottkultusz gyakorló keltáknál is, akik az év utolsó napját (október 31.) a halál-istennek szentelték. A boszorkányoktól, démonoktól való rettegésüket azzal enyhítették, hogy átlatbőrökkel álcázták magukat, és gyermekáldozatot mutattak be. Sok pogány szokást honosítottak meg Amerikában az oda érkező telepesek, és ezek gyorsan el is terjedtek. Ugyanez történt Európában is, ezért az I. századi keresztény egyház november 1-jét a vértanúk és minden szentek ünnepének nevezte ki, akik védelemükbe veszik azokat, akik kéri tőlük. A mai halloween elnevezés Minden szentek (all hallows) előestéje nevének (all hallows evening) rövidülése. Az egyház november 2-át a halottakra való emlékezés napjává nyilvánította, ezzel is egybefogva a földet és a másvilágot, a küzdő és a győzedelmes szenteket. A magyar néphagyományban is jelen volt az a gondolat, hogy Luca napján (december 13.), amikor a legsötétebb az éjszaka, közel lehet kerülni a túlvilági lényekhez, sokfelé gonosz-járó napnak is nevezték.

Ezek a külföldi és hazai szokások napjainkban megelevenedtek, egyre jobban keverednek és hódítanak, sok esetben hátborzongató szórakozásként. Nagyon ősi, de pogány hagyományokat modern formába öltöztető babonáság ez. Az Ószövetségben figyelmeztette Isten a választott népét: „*ha bemegy arra a földre, amelyet Istened, az ÚR ad neked, ne tanuld el azokat az utálatos dolgokat, amelyeket azok a népek művelnek*” (5Mózes 18, 9). A mélyen begyökeresett pogány tanítások kigyomlálásáért a „legyőzhetetlen Nap ünnepét” a IV. századtól Jézus születésének az ünnepévé nyilvánították. Ezzel világszerte hirdette, hogy az a történelmi karácsony, amikor Jézus megszületett, az a legvilágosabb éjszaka. Közel hozta Istent, aki nem halál-isten, hanem az életet ajándékozó, és az örök életet munkáló mennyei Atyánk.

Az a nap angyal-járó nap volt, és ma is az, mert az angyalok azt az örömhírt osztják meg, hogy a betlehemi gyermek Jézusból a nagypénteki Megváltó növekszik fel, hogy egyedüli közbenjáróként, minden ember bűnös életéért váltságdíjjá legyen. Hogy soha senkinek ne kelljen rettegnie. „*Minden ösvényt elnyelt az Éj...Valahol sír a Kétség...Valami lámpás kellene*” – írta Mécs László a Sötétség című versében. Jézus feltámadásával nem lámpást kapott a világ, hanem a húsvéti győzelmével messzeségből is látható fényes célt. S mindez már ott rejtőzött abban a homályos istállóban megszületett gyermekben.

A legszebb szavakat keresgélve és megtalálva a kifejezések összeolvadnak, és a képzeletbeli jászol mellett örömtől térdelve énekelünk himnuszt Jézusnak, a világ világosságának.

HA VÁRAT IS MAGÁRA ...

A mai ember roppant türelmetlen tud lenni.

Adventi időszakban mindig eszembe jutnak gyermekkori emlékeim. Az, ahogyan szüleim keletnémet barátainak csomagja minden évben jóval karácsony előtt megérkezett. Akkortájt kiszámíthatatlan volt a szállítás, így ők germán pontossággal már november elején postára adták. Ma már az interneten megrendelt árucikkek akár órákon belül is hozzánk érkeznek. Felgyorsult a világ, megszoktuk, hogy minden intézni valót pikk-pakk elrendezhetünk. De ezáltal türelmetlenebbekké is váltunk. Talán ez a mostani pandémia helyzet tanított némi alázatra, amikor otthonainkba szorultunk, és egy-egy orvosi vizsgálat elvégzésére csak hónapokkal későbbi időpontot foglalhattunk. Morogtunk is eleget.

Noha a karácsonyt megelőző négy hét elnevezése az „adventus Domini”, az Úr eljövetele kifejezésből származik, mi mégis szeretünk úgy beszélni róla, mint a várakozás idejéről. Ezekben a napokban készülünk az ünnepre. Rendbe tesszük a házat, ajándékokat vásárolunk, az előrelátó asszonyok pedig már most kezdik sütni a tartós aprósütitket. Várjuk az ünnepet.

Ám advent nem csupán az ideai karácsonyról szól, és nem csak arról, hogy kétezer évvel ezelőtt világra jött az Úr Krisztus, vagy hogy az idők végén újra eljön. Advent arról is üzen, hogy Jézus ígéretére naponta építhetünk. Ő eljön hozzánk. Velünk van a betegágynál, meglátogat gyászunkban, erőt ad frusztráltságunk óráiban, vigasztal reménytelennek tűnő pillanatainkban.

Milyen szép gondolatok ezek, de én nem így élem ezt meg! – mondhatja most az olvasók közül valaki. Talán a napokban szembesült azzal, hogy súlyos beteg, vagy belefáradt már a családi békétlenségbe. Hol van Isten, miért nem jön segítségünkre?

Az adventi időszakban érdemes felidéznünk Simeon és Anna alakját a Szentírásból, akik évtizedeket vártak türelemmel arra, hogy megláthassák Izrael reménységét, a világ Üdvözítőjét, az akkor még újszülött Krisztust. Tanulhatunk hitükből, kitartásukból. Nem siettették, hanem okos belátással engedték, hogy az Úristen az ő bölcs belátása szerint cselekedjen.

Luther Márton hasonlóan magyarázta ezt egyik igehirdetésében: „*Nagy az Isten kegyelme és jósága. Ami néha késik ugyan, és ilyenkor úgy tűnik, mintha Isten várakoztatna minket, mielőtt megsegítene. De ha kitartunk a könyörgésben és az esedezésben, akkor Isten végül irgalmasságának sokkal kiválóbb jelével örvendeztet meg, mintsem hittük vagy reméltük volna.*” (M. Luther: Házi posztillák)

A reformátor egyik énekének versszaka is legyen bátorításunkká az ideai adventben!

„*Ha késik is segítsége, Ha várat is magára,
Nincs kétségem, szava igaz, Ígéretét beváltja.
Bízzál, hű népe Istennek! Ti szülőtti Szentlelkének,
Csak várjátok az Urat!*”

(Evangélikus Énekeskönyv 402. ének, 4. vers)

TUDJÁTOK-E, MI AZ A SZERETET?

„Tudjátok-e, mi az a szeretet? Nincs az a mélységes okosság és nincs az a szorgalmas tudás, mely meg tudná mérni, ami ebben a néhány – Isten tudja, hogyan összeállt – betűben rejtőzik. Nincs, mert a szeretet végtelen, mint a világűr; örökkévaló, mint maga az idő és annyiféle, hogy csillagászati számok szegényesek változatainak és megnyilvánulásainak meghatározására. Magam is úgy vagyok vele, hogy néha azt hiszem, mégis kitaláltam, mi is az a szeretet? A szeretet a meleg, kék ég, mely fölém sátorozódik makulátlanul. A szeretet az a violás valami, amit ilyenkor magam körül látok, hogy kitekintek a két kis ablakon, melyeket a jó Isten nyitott az én lelkem házából. Tudom, hogy az a violás valami csöndes erdő, dalos mező, komoly őszi szántás - a nagy földanya örömkönnéből születő tiszta tó, meg ennek partján a fehér házak, a boldogságát kérő otthonok összébújása. Ez mind a szeretet.”

E szavakkal kérdezett rá hajdan a keresztény kultúrkör legmagasztosabb, egyben talán legelkoptatottabb fogalmára és így válaszolta meg tulajdon kérdését az író, id. Jankovics Marcell „Félszáz névtelen magyar” c. kötetében. Karácsonyra, Krisztus Urunk születésének ünnepére készülve és – az íróhoz hasonlóan – az eseménnyel kapcsolatos közhelyekkel viaskodva, vélhetően nem hiábavaló újra megkérdezni magunktól és egymástól, hogy tudjuk-e, mi az a szeretet. Akár az egyszer-volt csodára, Isten szeretetének testét öltésére, akár az arra való évenkénti ünnepi emlékezésre, akár pedig a hétköznapi, csendes csodákra, a szeretet észrevétlenül természetes, vagy természetükből adódóan észrevétlen, a feltűnést elkerülő, ámde mégis, hangsúlyosan jelenlévő megnyilvánulásaira vonatkoztatjuk is azt. 2021 ádventjén, lelkünk ablakán kitekintve, voltaképpen mit látunk? Tájékozott tanúi, készséges letéteményesei vagyunk-e az írói fantázia nyelvén az átlagostól és a megszokottól kedves-talányosan megkülönböztetett, a téli eget is meleg-kéknek láttató, a nagyváros zajából csöndes erdőbe hívogató, a terített asztalok mellett a komoly őszi szántásra emlékeztető, a családi otthonok boldogságát ígérő „violás valaminek”? Végtelen, mint a világűr, örökkévaló, mint az időn-túli idő... Lehet-e, tudunk-e, érdemes-e önzetlenül, semmilyen viszonzást nem várva és nem is kérve szeretni egy véges és ideig való, az emberi önzésre építő, érdekközpontú világban? Nem kótyagos művészek, a Múzsza csókjától képzelgő költők, emberbarát széplelkek, a magas tudományuk elefántcsont-tornyából szónokoló papok vesszőparipája-e a szeretet? Kimerül egy-egy színes alkotásban, elhullajtja a szirmait néhány virágos szóval, füstté lesz a gyertyafényes áhítatban? Csalóka ábránd, ködfalú menedék, muzeális értékű fogalom, amely sohasem harmonizál az élet farkastörvényeivel? Tudjuk-e, amit tudott Jankovics Marcell, hogy a szeretet, minden mérhetetlensége ellenére,

képes belebújni néhány betűbe, és helyet talál magának a mosolyra húzódó ajkak apró szegletében? Tudjuk-e, amit az első karácsony óta tudott Mária és tudott bizonyára József is, tudták a pásztorok és tudták a napkeleti bölcsek, hogy a végtelen és az örökkévaló szeretet minden további nélkül belefér a betlehemi jászol-bölcsőbe? Vállalja a tér és az idő korlátait, az igehirdetés hangját, az ostyá törékenységét, az emberi gondolatok és meggondolatlanságok, tettek és tehetetlenség esendőségét. Annyira nem elvont és annyira nem időtlen, hogy

„nem fúj egy követ a bennfentesekkel,
nem kacsint össze a hatalommal,
nem bizonygatja önmaga fontosságát,
nem örül pártok és politikusok acsakodásának,
de együtt örül az asszonnyal,
aki megtalálja elgurult drahmáját.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak,
De együtt örül a mezők liliomaival és az ég madaraival.
Nem örül a doppinggal elért világcsúcsnak,
de együtt örül a fogyatékos kisfiúval,
aki szája szélén csorgó nyállal, nagy erőfeszítésekkel
társának tudja dobni a labdát.”

(Fabiny Tamás: Egy-korintus-tizenhárom)

Finitum capax infiniti, a véges befogadja a végtelent. Így vallottak egykor karácsonyról az egyház megújításán fáradozó eleink, kiemelve az inkarnáció, az isteni ige megtestesülésének, testté lételének jelentőségét. A szeretet – legyen akár emberi, akár isteni természetű – mindig vonzó, kedves és egyszerű. Dalos mező, tiszta tó, fehér házak. Végtelen és örökkévaló is, a leginkább azért, mert „soha el nem múlik” (1Kor 13,8). Emiatt lehet, szabad képviselni és gyakorolni mindenütt, minden időben – nemcsak karácsonykor. Tudjátok-e, tudjuk-e hát, hogy mi is az a szeretet? Krisztus Urunk születésének ünnepét köszöntve, mondjuk ki meggyőződéssel, vállaljuk és valljuk meg bátran, hogy a szeretet – világnézet!

„CSODÁLATOS ÉRZÉS IDE VISSZAJÖNNI” – INTERJÚ FERENCZY ERZSÉBET NYUGDÍJAS LELKÉSZNŐVEL

Egy lelkész számára – a szolgálati helyek váltogatása miatt – talán nehéz meghatározni, hogy hová valósi. Ön hol érzi otthon magát?

Nekem Rákoshegy az otthonom. Itt nőttem föl, négy hónapos korom óta életem itt, még a teológiára is innen jártam be. Ahova nemrégiben, nyugdíjazásom után visszaköltöztem, az a nagynéném és a nagyszüleim háza volt. Nehéz időszakban születtem, '56-ban, de a gyülekezet csecsemőkorom óta nagy szeretettel vett körül. Egy alkalommal például a szüleim egy üveg tejet találtak az ajtó előtt abban az ínséges időben. Csodálatos érzés ide visszajönni és látni, hogy Isten munkája nemzedékről nemzedékre megvalósul, hogy az 50 éve elvetett magokból termés lett, és itt vannak a templomban azok, akiket a szüleim pásztoroltak.

Az édesapja rákoshegyi lelkész volt 1956-tól 1996-ig, éppen negyven évig. Milyen időszak volt ez a gyülekezet életében?

Rákoshegyi lakásunk volt a „parókia”, egyben a gyülekezeti élet helyszíne is, de minderről hallgatni kellett akkoriban, hiszen a '60-as években nem lehetett nyíltan hittanórákat tartani. Az ifjúsági alkalmakat itt tartottuk. Édesanyám a vasárnapi istentisztelet után, a templom karzatán, ún. gyermekbibliakörben tanította a gyerekeket. (Mindenkinek tudta, hogy ezt nem szabad „hittanórának” nevezni.) Azután mindig nagy játék következett a templom mögötti parkban. Ebbe a szolgálatba kapcsolódtam be én is 10-12 éves koromban, és ennek kapcsán ért meg bennem az elhatározás, hogy lelkész szeretnék lenni. A gyerekekkel való foglalkozás azóta is a legkedvesebb terület számomra. Úgy érzem, ők igazán nyitottak az evangéliumra.

Akkor egyenesen vezetett az útja a teológiára?

Először, édesapám tiltakozása miatt – aki nagyon is tisztában volt a női lelkészek helyzetével akkoriban – pszichológia szakra felvételiztem, de lelkészgyerekként nem juthattam be. Néhány évig pszichológus asszisztensként dolgoztam, és közben ért meg bennem, hogy ha nőként csak néhány szolgálatot végezhetek is, akkor is az Isten igéjének hirdetése a küldetésem. Egy hajszálon múlt, hogy szolgálatba állhattam. Abban az évben, mikor végeztem, sok minden összejött. Mezőberényben szolgáló bátyám az egyre fokozódó állami nyomás miatt felesége családjához költözött az NSZK-ba, ami akkoriban disszidálásnak minősült. Öcsémet emiatt utolsó éve előtt kitétték a teológiáról. A rákoshegyi gyülekezetben templomunk tornyának renoválása körül problémák adódtak, ami szintén elkésztett. Felkavart lelki állapotomban a teológiai élvárosi ünnepélyen – a pártállami emberek szeme láttára – visszaadtam a tanulmányi eredményemért járó jutalmat. Káldy Zoltán püspök erre elhatározta, hogy amíg ő regnál, nem engedi, hogy lelkészként szolgáljak. Isten csodája, hogy végül mégis hozzájárult a kibocsátásomhoz.

Milyen volt a helyzete akkoriban a teológián és a lelkészi szolgálatban nőként?

A teológián négyen voltunk az évfolyamban: Gede Erika, Magassy Sándor, Fabiny Tamás és én. A férfiaktól eltérően a nőket nem szentelték fel egyből a diploma elnyerése után, hanem csak abban az esetben, ha egy gyülekezet meghívta őket lelkészének. Szentelés helyett egy ún. kibocsátó ünnepség során küldték ki a nőket.

Elsőként a Vas megyei Bobára kerültem „lelkészi munkatársként.” Az esperes elhelyezett egy kis asztalt az oltár előtt, mert oda a nőnek nem volt szabad belépni. Onnan végeztem a liturgiát. A szószékre felmehettek a nők is. Eleinte – mivel Luther-kabátot sem viselhettünk – sokszor okozott megdöbbenést, amikor a temetésen egy „fekete ruhás nő” belekezdett a szertartásba. Hála Istennek, a gyülekezet szeretete hamarosan elviselhetővé tette ezeket a megalázó helyzeteket. Voltak azonban szívderítő megoldások is. Mivel nem voltam felszentelve, nagy ünnepeken nem oszthattam úrvacsorát. Viszont olyan sok gyülekezetben volt szükség a szolgálatra, hogy a celldömölki vezető lelkész, Józsa Márton cserét ajánlott: az én gyülekezeteimben – ahol ismerték ezt a szabályt – öhozzá járultak a hívek a szentség vételére, én pedig mindeközben a Celldömölkhöz tartozó filiákban szolgáltattam ki az úrvacsorát. Végül a kibocsátásom után két évvel szenteltek föl, amikor a celldömölki gyülekezet meghívott lelkészének.

Kérem, meséljen a Felvidéken végzett munkáról!

Ez az utolsó hat év volt az az időszak, amikor a legtöbb csodát éltem át a szolgálatban. Lehetetlen leírni, mit éreztem, amikor az első karácsonyon abban a 160-180 lakosú kis faluban, Sajógömör filiájában – ahol elmondásuk szerint több, mint 40 éve nem volt karácsonyesti istentisztelet – az idős tanító néni megköszönte a gyerekek szolgálatát a zsúfolásig megtöltött templomban... Innentől kezdve csak ámultam, és áldani tudtam Istent azért a sok csodáért, amelynek szemtanúja lehettem. Hivatalosan előbb Sajógömörben, majd Hosszúszón szolgáltam. Gyakorlatilag az egész környéken (kb. 100 km-es körzetben) mindenhol adódtak magyar szolgálatok. Vasárnaponként általában két-három, olykor négy helyen tartottam istentiszteletet, mindig máshol, 10-12 különböző helyen.

Most, a nyugdíjas éveiben is szívesen vállal szolgálatot.

Ez a vírusos időszak sajnos megakadályoz, hogy a gyerekmunkában és az istentiszteleti szolgálatban segítsek, amit nagyon szívesen teszek. Nyugdíjasként van időm a családomra is! Fiam révén két unokám született, a nagyobbik most 2,5 éves, a kicsi 3,5 hónapos. Most, hogy nagymama lettem, sokféle formában élhetem át a család örömét.

Most én is azt mondom, amit édesapám mondott nyugdíjasként: készülök az örökkévalóságra. Hiszen fogy az ember fizikai ereje, és egyre inkább a mennyei dolgok felé fordul. Most adatik meg az idő arra a lelkészi feladatra, hogy imádkozzam a gyülekezetekért, és így támogassam őket. Most van itt a gyönyörködés ideje. Van egy kis konyhakertem, amit gondozni kell, gyümölcsfákat ültetek... Rengeteg ajándék van az életemben.

Amerikai ösztöndíjam idején tanultam egy éneket, ami kedvessé vált számomra. Isten arról „beszél” ebben a dalban, hogy velünk volt, amikor újszülöttként először felsírtunk, és a különböző életkorokban végig kísért. Amikor pedig fáradt szemünket lehunyjuk, még van egy utolsó meglepetése a számunkra.

Közeledik a karácsony. Mit üzen a gyülekezet tagjainak ebből az alkalomból?

Azt kívánom, hogy fogadják nagyon nyitott szívvel azt az ajándékot, amit számunkra ez az ünnep jelent! Luther így fogalmazott: „*Örülj a Gyermeknek, és eressz szélnek minden félelmet és szomorúságot. Krisztus örök országának polgára vagy! Az se lenne csoda, ha mindig táncolnál örömdobban.*” Ne felejtsük el, hogy a karácsonyi kisgyermek felnőtt, és meghalt értünk. Azok a gyertyák, amelyek karácsonykor meggyulladnak, a feltámadás fényét tükrözik.

„FOGSÁG” WARTBURGBAN

Gyülekezeti értesítőnk legutóbbi, pünkösdi számában ott hagytuk abba az 1521-es események ismertetését, hogy Luthert – védelme érdekében – Bölcs Frigyes szász herceg, választófejedelem a worms birodalmi gyűlésről hazafelé menet május 4-én elraboltatta, és az Eisenach melletti Wartburg várába záratta. Luther itt szakállt növesztett, és György lovag (Junker Jörg) álnéven élt. Valós kilétéről nagyon kevesen, talán egyedül csak Hans von Berlepsch várnagy tudott. Hogy ez az „emberrablás” – aminek egyébként az egész birodalomban hamar híre ment, és ennek kapcsán mindenféle mendemondák szárnyra kaptak, sokan már Luther halálhírét is keltették – mennyire nem volt indokolatlan, azt az igazolja, hogy a worms ediktum, amelyet V. Károly császár május 26-án adott ki, felségárulás vádjában bűnösnek mondja ki Luthert. Minden alattvalót felszólít, hogy segítsen az elfogásában, és megerősíti, hogy minden követőjét és támogatóját ugyanezzel vádolják majd meg.

Luther (a Jelenések könyve 1,9 nyomán) Patmosz szigeti elvonulásként élte meg a Wartburgban töltött közel egy évet. Visszatért a munkából és imádságból álló szerzetesi életmódhoz. Héberül és görögül tanult, rengeteget írt – többek között a Magnificat magyarázatát –, és titokban néhány munkatársával élénk levelezést folytatott.

Hírt kapott a Wittenbergben és környékén kitért zavargásokról. Egy alkalommal, december 4-én egy hétre elhagyta a biztonságot nyújtó várat,

hazautazott és tájékozódott. Találkozott barátaival, Cranach még egy szakállas portrét is festett róla, de a nyilvános megjelenésektől tartózkodott.

A wartburgi időszak legjelentősebb munkája az Újszövetség németre fordítása. Nem ez volt az első fordítás, de ez volt az első olyan, ami a tömegek számára készült. Nem Szent Jeromos latin fordítását vette alapul, hanem a görög eredetét, és nem a forrás-, hanem a célnyelvet vette figyelembe. A tartalom és üzenet megőrzése mellett olyan struktúrákat alkalmazott, amelyek németül hangzanak jól. Ezt írta erről: „*Ne a latin nyelv betűit faggassátok, ha németül akartok beszélni, mint ahogy ezek a szamarak teszik, hanem kérdezzétek meg az anyát otthon, a gyermeket az utcán, az egyszerű embert a vásárbán, az ő szájukra figyeljete, s csak azután kezdjétek a fordításnak, akkor majd megértik és észreveszik az embereket, hogy németül beszéltek velük.*” (Luther Válogatott Művei 5. Bibliafordítás, vigasztalás, imádság, 631–632.)

A fordítás mellett gondolatai a Biblia tekintélye és helyes értelmezése körül forogtak. Egy levélben arról ír, hogy „*a Szentírásban és a teológiában a törvényt és az evangéliumot egyértelműen meg kell különböztetni mint Isten két szövetségét, amelyeken keresztül megoldást ad a bűnre. ... A második szövetség, az evangélium is két dolgot tesz. Megigazulást ad, azaz Krisztusba vetett hitet, aki az emberi bűnért hal meg (Rm 3,28). ... A megigazulást a kegyelem kíséri, azaz Isten jóakarata és irgalma azok számára, akik Krisztusban hisznek.*” (Eric W. Gritsch: Isten udvari bolondja. Luther Márton korunk perspektívájából 77.)

SOKKAL TÖBBET KAPTUNK VISSZA....

2018-ban vettük át az Ifi szervezését hárman: két teológus (Bősze Veronika, Magyar Márton) és egy pszichológus (Balog Melinda). A fiatalok bámulatba ejtő bizalma felénk hamar meghozta gyümölcsét. Lelkes kis csapat gyűlt össze kéthetente pénteken a rákoskeresztúri gyülekezeti teremben. Ők már ismerték egymást, mi még nem őket, és egymást sem. De ez nem volt akadály. Mi, vezetők ráérettünk arra, hogy ki miben jó, és eszerint osztottuk meg a teendőket. Csapatépítő, fejtő, egyszerűbb személyiség- és társas készségfejlesztő játékokkal kezdtünk, hogy jól bemelegedjünk. Majd a fiatalok által javasolt, őket foglalkoztató témákról beszélgettünk a hit tükrében. Rövid áhítatokkal, egymás kezét fogva közös imával zártuk az alkalmakat. Most 2021-et írunk, és átadjuk a stafétabotot egy fiatalabb kollégának. Mert ti természetesen nem, de mi öregsünk. Szavakkal ki sem fejezhető, hogy mennyit kaptunk tőletek, Srácok! Emlékeinkben őrizzük a közös fejtőroket, pizzázásokat, cukizást, kirándulásokat folyóparton, búzamezőn, a határban, eltévedéseket hegyen, völgyön. A rettegett denevér mentőakciót, ahol törvényszerűen a legfiatalabb bizonyult a legbátrabbnak. Emlékszünk a hangoskodásokra, és az elcsendesedésekre is. Nem feledjük, amikor mi lelkigondoztunk titeket, de azt sem, amikor ti minket. A részünkké váltak a karácsonyi közös szereplések, a személyes találkozásban ínséges időszakok kreatív adventi közös online projektje, és a tavaszi újra találkozás felszabadító öröme. Megőrizzük a sok okos gondolatot, amit tőletek tanultunk. Imában most is fogjuk a kezeteiket, és ti a miénket. Köszönjük nektek, áldás rátok!

Tóth Balázs, Tóthné Mészáros Melinda

FIATAL FELNŐTTEK KÖRE INDULT

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

(Máté 18,20)

Balázs: Tavaly találtam rá Istenre és a rákoskeresztúri evangélikus gyülekezetre. Idővel feltűnt az, ami talán sokaknak, hogy hiányzik a mi generációnk, a 25-40 évesek a templomokból. Időközben rátaláltam a feleségemre is, Melindára. Hiszem, hogy mindez nem véletlen, és remélem, hogy mások számára is vonzóvá válik a gyülekezeti élet.

Melinda: Ősszel megházasodtunk Balázssal a rákoskeresztúri templomban, ahol ekkorra mindketten otthonosan éreztük magunkat. Jó érzés a hitünket másokkal együtt megélni és közösségben lenni, ezért hoztunk létre egy csoportot, ahol mi, fiatal felnőttek összejöhetünk. 2021. október 30-án találkoztunk először. Kötetlen alkalom volt, ahol kicsit megismerkedtünk azokkal, akik eljöttek. Játsoztunk és beszélgettünk, jól éreztük magunkat. Szeretnénk rendszeres alkalmakat tartani, ahol együtt lehetünk, imádkozhatunk egymásért, és növekedhetünk a hitben közösen is.

A fejleményekről olvashattok a gyülekezeti hírlevélben és a weboldalon, és kereshettek minket itt is:

<https://www.facebook.com/groups/904415653513636>

Csatlakozzatok hozzánk! Szeretettel:

Tóth Balázs (toth.balazs@ymail.com)

Tóthné Mészáros Melinda (m.melinda.1990@gmail.com)

GYÜLEKEZETI ÖRÖMÖK ÉS FELADATOK

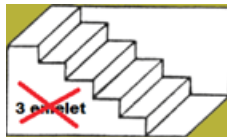
Fiatal felnőttek köre indult. Ámulva hallgattam Melindát és Balázst az első találkozásunkor. Hatalmas öröm volt látni és megtapasztalni, hogy két fiatal szívügyének tekinti a gyülekezet fiatal felnőttjeinek hívását és elérését. Isten áldását kérem az életükre! Itt van végre az alkalom, amire annyian vártunk! HALLELUJA!

Vegyünk rész mi is aktívan a hívásban! Hívjuk gyermekeinket, adjunk hírt ismerőseink körében erről a nagyszerű lehetőségről!

Imádkozunk mindannyian, hogy Isten Szentlelke elérje és meg tudja szólítani a fiatalokat, hogy gyülekezeti alkalmaink ez a most még hiányzó generáció is újra ott legyen!

Örömök a gyülekezetépítés területén

Korábban hírt adtunk arról, hogy egy iskolás fiút, Bazsit agyvérzés ért és emiatt az egyik oldala részben lebénult. Sajnos segédeszközöket használva is segítségre szorul a közlekedésben, főként a lépcsőzésben. **De nem kell többet a 3. emeletre lépcsőznie! Családjával átmenetileg beköltöztek a parókia üresen álló lelkészlakásába.** HALLELUJA!

Október 27-én elindult az ifi Pócze Barnabás vezetésével.

HALLELUJA! A gyülekezet hívása szíven szólította Barnabást, a harmadéves teológus hallgatót, aki nagy örömmel vállalta az ifi vezetését egyházközségünkben. Az alkalmakat hetente, pénteken 17.00-tól tervezik a rákoskeresztúri gyülekezeti teremben. Adjuk tovább a jó hírt fiataljainknak!

Elindultak a délelőtti bibliórak Rákoskeresztúron és Rákosligeten. HALLELUJA!

Az idősebbek régóta várták a délelőtti alkalmat, mert ősszel és télen már sokszor félve indultak útnak a sötétben.

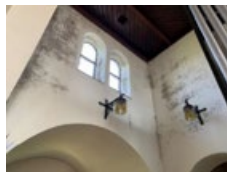

Elindult a rákoshegyi Nikodémusok órája. HALLELUJA!

Az alkalmak a rákoshegyi templomban kezdődtek meg. Mindenkit nagy szeretettel várunk.

Örömök a beruházások és nagyobb munkák területén

14,8 MFt vissza nem térítendő állami támogatást nyertünk a rákoskeresztúri templom felújítására: a penészt okozó gázegők megszüntetésére, ezek helyett infra padfűtés kialakítására, penésztmentesítésre és a teljes templom kifestésére. Októberben megkezdődött a kivitelezés, és várhatóan a jövő év első felében fejeződik be. A képen a felújítás előtti penészes állapot látható a karzaton, az orgona melletti falakon.

Önkormányzati támogatással megújult a parókiakert

Rákosmente Környezetvédelmi Pályázatán – 269.000 Ft önrész mellett – 400.000 Ft vissza nem térítendő támogatást nyertünk. A megvalósult zöldfelület fejlesztéssel esztétikus, szép zöld közösségi teret tudunk biztosítani gyülekezeti tagjaink számára. Emellett a Bakancsos utca képét is nagy mértékben javítottuk a kert megszépítésével.

Befejeződött a templomok villám- és érintésvédelmi hiányosságainak pótlása. Tavaly Rákosligeten és Rákoskeresztúron, idén pedig Rákoshegyen, illetve a rákoscsabai templomban és a gyülekezeti teremben végeztünk ezekkel a feladatokkal. A képen a rákoscsabai villámhárító megduplázásának toronymunkálata látszik.

SZOLGÁLTATAINK 2021. ÁPRILIS 06. – OKTÓBER 31.

KERESZTELÉS

Farkas Zsombor, Mayer Máté, Bártfai Kristóf, Bubb Lara Zoé, Szabó Szofi, Obioma-Anosike Obichukwu Xander, Tóth Dániel Máttyás, Tóth Dalma Melinda, Vrana Zoltán Imre, Vrana Dávid Péter, Hideg Henrietta Katalin, Czira Áron, Körmöndi Cindorella, Miklósi Emma Hajnalka, Sipicki Kristóf Péter, Körmöndi Dominik, Körmöndi Teodor, Mód Olivér, Scherczer Norbert Márton, Juhász Bora, Juhász Bejke, Hochrein Boróka, Hochrein Flóra, Berencsi Dániel Levente, Kütreiber Ádám Máté, Balajti Gergő Gábor, Balajti Dóra Lilla, Géra Lilien, Kerékgyártó Lara Klára, Burián Balázs Benedek, Eilmess Lili, Bagdy Zétény, Karl Olívia

ESKETÉS

Székely Róbert – Vásáreczki Ramóna, Nedelkó Zoltán – Csajka Renáta, Menyhart Norbert – Smid Edina, Darabos Dávid – Králik Fruzsina, Tóth Balázs – dr. Mészáros Melinda Dóra, Németh Zoltán – Szilva Mária, Kizsen Gyula – Sámel Krisztina

TEMETÉS

Huszár László (76), Bartos György (85), Füzesi Pálné sz. Epres Zsuzsanna (83), Matula Mihályné sz. Babják Irén (93), Mladek László András (75), Sárkány István (76), Dudás Zoltánné sz. Alföldi Etelka Mária (78), Kisné Bertók Mária (58), Jamrik Pálné sz. Huszár Erzsébet (83), Sziklai Frigyes István (78), Tomasovszky József (71), dr. Mahr Károly (93), Barnané Hrabovszky Éva (53), Pálkerti Tibor (66), Nagyváthy Sándorné sz. Lehoczky Éva (77), Horváth János (81), Fék György (79), Kovács Gyula (85), Kovács Mártonné sz. Ruppl Erzsébet (83), Szalai Pál (76), Czéző Ferencné sz. Valentics Zsuzsanna (59), dr. Pohareczky Gyula (77), Schlekman János (65), Baran Pál (67), Györi Józsefné sz. Kamasz Julianna (81), Sásdi Istvánné sz. Mayer Erzsébet (85), Patczai Zoltán (78), Derczbach Tibor (67)

PROGRAMOK

Keresztýén könyvvásár a rákoskeresztúri evangélikus gyülekezeti házban december 1-től december 15-ig:

hétfő: 16–18 óra, szerda: 8–11 óra, péntek: 8–11 óra, vasárnap: 9–10.30 óra

december 12. 15 óra Rákoskeresztúr, gyülekezeti terem: **ádventi teadélután és Györi András Timóteus könyvbemutatója**

december 19. 9 óra: **családi és ifjúsági istentisztelet a rákoshegyi templomban**

Ádventi esték a rákoscsabai templomban:

december 1. 18 óra, december 8. 18 óra, december 15. 18 óra

Ünnepi istentiszteleti rend

december 24. **Szenteste:** 17 óra: Rákoskeresztúr; 17 óra: Rákoshegy; 17 óra: Rákoscsaba

december 25. **karácsony ünnepe**

9 óra: Rákoshegy; 9 óra Rákoscsaba; 10.30 Rákoskeresztúr; 11 óra Rákosliget

december 26. **karácsony másodnapja**

9 óra Rákoshegy; 9 óra Rákoscsaba; 10.30 Rákoskeresztúr; 11 óra Rákosliget

december 30. 17 óra Rákoskeresztúr: **gyászistentisztelet**

december 31. 16 óra Rákoskeresztúr, gyülekezeti terem: **óév esti áhítat**

2022. január 1. **újévi istentiszteletek:**

9 óra Rákoscsaba; 9 óra Rákoshegy; 10.30 Rákoskeresztúr; 11 óra Rákosliget

Terveink szerint a keresztúri templom felújítása az ünnepi időszakra befejeződik. A fűtésszerelés elhúzódása esetén mobil eszközzel temperáljuk a templomot.

Az ünnepi istentiszteleti rend a járványhelyzettel kapcsolatos állami rendelkezésektől függően módosulhat. Köszönjük a testvérek megértését! Kérjük, kísérjék figyelemmel a gyülekezet honlapját, ill. a heti hírlevelünket, ahol a változásokat közzé tesszük.

Elkészült a gyülekezetünket és a rákosmenti evangélikusokat bemutató kiadvány! A füzet célja, hogy kedvet csináljunk a közösségünkbe való bekapcsolódáshoz, bemutassuk értékeinket – vagyis azt, amivel a kerületben élők a KÖZELben találkozhatnak. Terveink szerint a megszokott gyülekezeti terjesztés mellett egyéb helyszíneken is elérhetővé tesszük majd a kiadványt.

Gyülekezeti terjesztésben
és használatra

Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség
1173 Budapest, Bakancsos utca 2.
Nagyné Szeker Éva tel.: (+36 20) 824-8021,
e-mail: eva.szeker@lutheran.hu
Felelős kiadó: Nagyné Szeker Éva
Szerkesztette: Mirák Katalin
Grafikai terv és tördelés: Szetlik Péter Tibor
Nyomdai kivitelezés: Ook-Press Kft.

Nemzeti
Együttműködési
Alap

A Kereső Szó megjelenését
a Nemzeti Együttműködési
Alap támogatja